

Curierul Misionar

Anul XXV

Iunie, 1947

No. 6

Săptămâna de Abnegație

14-21 Iunie 1947

PROGRAM

Sâmbătă 14 Iunie 1947

Cântarea de deschidere Nr. 46

Rugăciune

Lectură: „Trăind pentru salvarea altora”

Lectura: „Creștinismul și existența lui”

Lectură: „Hristos a trăit rânduindu-și viața pentru salvarea multor suflete”

Cântarea de închidere Nr. 164

Rugăciune

Cor

Sâmbătă 21 Iunie 1947

Cântarea de deschidere Nr. 64

Rugăciune

Lectură: „Predicarea Evangheliei la orice făptură”

Cântare de cor sau Cântarea Nr. 67, în care timp se strâng plicurile cu darurile

Cântarea de închidere Nr. 356

Rugăciune

Cor

Notă.— Mulțumiri fie aduse bunului Dumnezeu, Care ne-a păstrat în viață și credință și am ajuns cu bine și această Săptămână de Abnegație. În această Săptămână, toți angajații lucrării și toți membrii noștri sunt invitați să consacre Domnului venitul lor pe o săptămână. Fiecare este îndemnat însă ca această invitație benevolă, să și-o aducă la îndeplinire cu bucurie, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni și ca o recunoștință față de iubitoarea purtare de grijă a bunului Dumnezeu arătată fiecăruia dintre noi.

Dacă cineva, făcând acest vot în inima sa, nu va putea totuși aduce întreaga sumă odată, în Sabatul dela 21 Iunie crt., când se strâng plicurile, poate împărți suma în mai multe rate și le va aduce după aceea, scriind pe plic: „Pentru Săptămâna de Abnegație”.

Frații cari fac anunțurile în Comunități, sunt rugați ca în Sabatul dela 14 Iunie, la sfârșitul programului, să anunțe că strângerea plicurilor se va face în Sabatul următor adică la 21 Iunie, pentru ca membrii să fie pregătiți.

Sumele din plicuri se vor trece pe raportul lunar: „Pentru Săptămâna de Abnegație”.

Rânduiala aceasta în poporul lui Dumnezeu are un dublu rol. Pe lângă sprijinirea lucrării de ducerea Evangheliei la orice făptură, se mai urmărește educarea sau obișnuirea noastră cu spiritul de abnegație sau sacrificiu în vederea zilelor când va trebui să părăsim totul.

Este bine să rugăm pe Domnul să ne ajute să ne obișnuim încă de pe acum să ajungem a depinde numai de bunul Dumnezeu „Care ne dă toate lucrurile” și „Care va fi ocrotirea poporului Său în timp de strâmtorare”.

Trăind pentru salvarea altora

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață vecinică. . . Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, odată pentru totdeauna; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu”. Ioan 3, 16; Romani 6, 10.

În natură este o lege. Dacă băgăm bine de seamă și cercetăm cu de-amănuntul, obser-

văm că principiul de viață cuprins în această lege a naturii, are un singur scop, „totul pentru salvarea vieții altuia”. La prima vedere nu înțelegem; însă cercetând, găsim că orice lucru din natură se naște, trăiește și moare pentru binele și fericirea altuia. Nimic nu se reține pentru sine. Numai în felul acesta își păstrează viața. Legea iubirii, dovedită prin lepădare de sine și sacrificiu, o găsim peste tot în natură. Rămânerea perpetuă a acestui principiu de viață, se bazează pe moarte. Dela acest principiu numai omul a deviat. Din cauza păcatului el l-a părăsit.

Bobul de grâu sau de porumb, ca să aducă rod, iar rodul să servească menținerii vieții altora, trebuie să moară. Dacă nu moare nu trăiește. Însăși existența sa ca grâu, nu poate fi dusă mai departe decât supunându-se morții (putrezirii). Plugarul într'adevăr face anumite lucrări, creându-i mediul prielnic putrezirii; dar el nu poate să-i dea viață și nici să-i înmulțească rodul. La rândul său bobul

de grâu, ca să moară, are nevoie de umezeală (ploaie) și de razele binefăcătoare ale soarelui. Rodele se văd numai dacă toate contribuie mai întâiu la putrezire, apoi la creștere și înmulțirea rodului. Când rodul este gata, nu trăiește pentru sine. Bobul de grâu devenind pâine, urmează același principiu de viață „totul pentru salvarea vieții altora”. Nici el nu-și poate păstra existența și nici slujii la menținerea vieții altora, în cazul când locul unde este pus îl face să fie lipsit de umezeală și razele soarelui. El e sortit să piară. El are legătură cu pământul arat, umezeala și razele soarelui.

Nu numai în viața plantelor mici, dar chiar și la cele mai mari, observăm același principiu de viață. Mărul din grădină este crescut așa de mare în urma morții unei semințe, apoi în fiecare an își dă rodul — pentru altul. Pentru sine nu reține nimic din rod, decât legătura cu pământul, umezeala și razele soarelui.

Creștinismul și existența lui

Ca și în natură, creștinismul cuprinde în sine același principiu de viață. Dacă azi nu mai este așa cum a fost întemeiat de Hristos și propovăduit de Sf. Apostoli, totul se datorește depărtării dela acest principiu. Din cauza păcatului care domnește, fiecare om-membru al creștinismului — se izolează de altul, strânge numai pentru sine, de teamă să nu piară. Dar tocmai părăsirea principiului de viață, pe care îl găsim în natură, a adus ruina asupra omenirii și distrugerea curatului creștinism lăsat de Isus și Sf. Apostoli.

Vrem să fim creștini — buni creștini — atunci e nevoie de moarte zilnică pentru ca să putem trăi. Rodul adevăratului creștinism se dovedește prin sacrificiul făcut pentru salvarea și mântuirea altora. Iată ce spune Domnul Hristos: „Adevărat, adevărat, vă spun,

că, dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă. Cine își iubeste viața, o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică. Dacă-Mi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Apoi a chemat la El norodul împreună cu ucenicii Săi, și le-a zis: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine în suși, să-și ia crucea, și să Mă urmeze. Căc oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mântui. Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul Său?” Ioan 12, 24—26; Marcu 8, 34—37.

Hristos a trăit dându-și viața pentru salvarea multor suflete

Domnul Hristos a urmat același principiu de viață. Trăind voința Tatălui, a mers zilnic cu lepădarea de Sine până la moarte de cruce. „La înfățișare a fost găsit ca un om, S'a smerit și S'a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce”. Filip. 2, 8. Preda-

rea Sa în slujba pentru salvarea omului păcătos a fost totală, fără rezervă personală și din toată inima. Petru căuta să-L împiedice dela calea aceasta. Iată ce spunea Isus ucenicilor Săi: „Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim.

să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorât și că a treia zi are să învieze. Petru L-a luat de o parte, și a început să-L mustre, zicând: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva! Dar Isus S'a întors, și a zis lui Petru: „Inapoia Mea, Satana: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor”. Matei 16, 21—23.

Petru nu era Satana, însă Satana căuta să se folosească de Petru ca prin el să împiedece pe Isus a-Și continua drumul sacrificiului — principiu de viață etern — consacrat în planul mântuirii. Domnul a consacrat totul în slujba salvării sufletelor din păcat. La dispoziția Sa era totul pus de Tatăl. El a folosit toate acestea și chiar viața, ca să ne salveze. Moartea a dovedit râvna Sa pentru completa și definitivă lepădare de Sine. Ca să dea sângele Său pentru vindecarea noastră a trebuit să moară. „Disprețuit și părăsit de oameni,

om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața dela El, și noi nu L-am băgat în seamă. Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre, pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. . . Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință. . . Dar, după ce Iși va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile, și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui”. Isaia 53, 3—5. 10.

Rodul morții Sale a avut de-a-lungul veacurilor numeroși martiri cari și-au dat viața și tot ce au avut pentru salvarea și mântuirea altor suflete din păcat. Ei au urmat principiul de viață, ca și Isus, adică lepădarea de sine, să trăiești pentru salvarea și mântuirea altora din păcat.

Predicarea evangheliei la orice făptură

„Evanghelia aceasta a Impărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”. Matei 24, 14. Însărcinarea aceasta este încredințată ultimei Biserici. Ea este deținătoarea mandatului; „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură”. Marcu 16, 15. Transmiterea soliei Domnului Hristos la orice om, Biserica o face de peste 100 ani. Lucrarea aceasta nu s'a terminat încă. Mai e mult de lucrat. Mulți mor fără să fi auzit adevărul, și fără să fi încheiat un legământ cu Isus.

Evanghelia este viața lui Hristos iar Hristos este punctul central, Isvorul de putere care acționează prin Cuvântul scris și crezut, asupra inimilor doritoare de mântuire. De aci înțelegem că cei cari au primit solia îngerului al treilea au primit și pe Hristos, iar cei cari au primit pe Hristos și vor să rămână în El, trebuie să calce pe urmele Lui, trăind același principiu de viață ca Isus, adică, „lepădarea de sine”. În Mărturie găsim următoarele: „Intr'un anumit sens Adventiștii de Ziua a Șaptea au fost așezați în lumea aceasta ca străjeri și purtători de lumină. Lor

li s'a încredințat ultima avertizare pentru o lume care piere. Asupra lor strălucește o lumină minunată din Cuvântul lui Dumnezeu. Lor li s'a încredințat una din cele mai solemne și mai importante lucrări, — și anume vestirea întâiei, a doua, și celei de a treia solie îngerească. Nu mai există altă lucrare de o asemenea însemnătate. Ei nu trebuie să îngăduie ca altceva — orice ar fi aceea — să le absoarbă atenția.

Nouă ne-au fost încredințate cele mai solemne adevăruri cari au fost date vreodată omenirii pentru a le vesti lumii. Lucrarea noastră trebuie să fie aceea de a proclama aceste adevăruri. Lumea trebuie să fie avertizată, iar poporul lui Dumnezeu trebuie să fie credincios față de însărcinările primite. . . Tu, fratele meu, sora mea, poate nu vei putea tu însuși să mergi în via Domnului, dar ai putea procura mijloacele ca altul să meargă. În felul acesta pui banii tăi la schimbător; și când va veni Domnul, vei fi în stare să-i dai înapoi cu câștigul ce-I aparține. Mijloacele tale pot fi folosite în felul acesta pentru trimeterea și susținerea solilor lui Dumnezeu, cari prin glasul și influența lor vor vesti

solia: „Pregătiți calea Domnului, neteziți cărările Lui”. Matei 3, 3. Se fac planuri pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu și acum este timpul vostru să lucrați.

Dacă lucrând cu lepădare de voi înșivă faceți tot ce puteți mai bine pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu în câmpuri noi, Domnul vă va ajuta, vă va întări și vă va binecuvânta. Incredeti-vă în asigurarea prezenței Sale, care vă întărește, și care este lumină și viață. Faceți totul din iubire pentru Isus și pentru sufletele scumpe pentru care El a murit”. Mărturii Vol. II. pp. 26, 22.

În săptămâna aceasta de sacrificiu avem ocazia să dovedim și noi o consacrare deplină, predând totul pe altarul Domnului, corpul cugetele, puterea și mijloacele cu cari suntem binecuvântați de Dumnezeu. În curând, foarte curând, Domnul Hristos va veni. Până la sosirea Sa noi ca membri ai Bisericii Sale, membre ale corpului Său, avem o însărcinare: să vestim Evanghelia la orice făptură. Acum este timpul când să ne formăm o comoară în țărânda unde moliile nu o strică și nici rugina. E nevoie de multe mijloace. Ne lipsesc fondurile necesare pentru ducerea Evangheliei mai departe. Avem nevoie de mijloace pentru angajarea de noi lucrători, menținerea celor existenți și a tuturor instituțiilor pe care le avem. În doi ani s'au adăugat peste 6000 de suflete. Cine să le păstorească? Lucrători sunt puțini, iar secerișul este mare.

Facem apel către toți membrii Comunităților noastre: „Ajutați, ajutați, ajutați, cu mijloacele voastre la înaintarea predicării Sf. Evangheliei. Poate că este ultima săptămână de sacrificiu. Cine știe? Duhul Domnului ne invită pe fiecare, să predăm viața noastră ca sacrificiu pe altarul Domnului cât și mijloacele noastre cu care ne-a binecuvântat Domnul. Și anul acesta, lucrătorii aduc ca jertfă Domnului salariul lor pe o săptămână. Facem apel și la membrii Comunităților noastre să se alăture lor, aducând ca jertfă Domnului venitul lor pe o săptămână.

Iubiți frați și surori în Domnul, Cerul a dat tot ce a avut mai de preț — pe Isus — ca noi prin sângele Său să fim curățiți de păcate și salvați prin moartea Sa. La fel și noi să urmăm exemplul Său. Să nu uităm, că în curând mâini violente ne vor răpi totul. Dacă nu ajutam acum, vom regreta amar și cu multe lacrimi atunci. Dacă jertfim însă acum, atunci vom fi bucuroși că am făcut tot ce am putut mai bine pentru predicarea Evangheliei la alte suflete. Domnul să ne ajute la toți, să dăm cu inimă largă, plini de bucurie și voioși, știind că mijloacele noastre date Domnului, contribuie la salvarea a mii de suflete. Să nu uităm că legea vieții este: „Să trăiești pentru salvarea altor suflete așa cum a făcut și Mântuitorul nostru Isus Hristos”.

G. Stănică

Din câmpul evangheliei

Fără îndoială iubiții noștri frați sunt îmbărbătați când află cum înaintează vestirea soliei Evangheliei în diferite locuri în Țară. Duhul Domnului este la lucru pentru a înlesni tuturor celor doritori, mântuirea.

Redăm mai jos, pe scurt vești din partea fraților predicatori.

Iată ce ne scria mai pe iarnă fratele D. Irod, predicator în părțile Severinului: „Pentru iarna aceasta am făcut planul să evanghelizăm orașul nostru. Am organizat o grupă de 22 persoane și ne-am concentrat activitatea într'un cartier. Facem cunoscut solia adventă, deschidem Biblia înaintea oamenilor, ne rugăm cu ei și-i invităm la adunările noastre. Lucrarea aceasta este minunată. Par'că e ceva miraculos să vezi ce reînviore și ce entuziasm pe membrii noștri. Iată secretul păcii, al armoniei, redeșteptării și reformei

printre membrii noștri... În urma acestei lucrări ne așteptăm la o recoltă bogată de suflete.

Printre noii veniți avem mulți comercianți. Avem tineret numeros și adunări frumoase și foarte interesante. În vara trecută am avut două botezuri cu un total de 19 suflete numai în oraș. N'avem cuvinte să mulțumim Domnului pentru o astfel de binecuvântare”.

Tot dânsul ne scria pe data de 14 Aprilie a. c.: „Am încheiat campania de evanghelizare de două luni, cu bine, mulțumim bunului Dumnezeu, cu un succes frumos în toate privințele... Am organizat o clasă de botez cu 14 suflete”.

La începutul lui Aprilie, ne scria și fr. Gh. Baciuc predicator cu sediul în Craiova:

„In lunile de iarnă am avut mai multe adunări districtuale, unde sute de suflete au venit să asculte Cuvântul Domnului. Domnul a făcut să răsară sămânța adevărului în inimile oamenilor și în multe localități noi avem suflete cari țin poruncile Domnului.

„Din toamna trecută până azi, aproape în fiecare zi am fost vizitați de mult încercații noștri frați moldoveni cu cari ne-am rugat împreună. Frații noștri doljeni au înțeles că venise timpul să împartă pâinea cu cei lipsiți. Lăudat fie Domnul pentru mila și iubirea Sa”.

Cât despre fratele P. Crișan dela Arad, dânsul ne scrie:

„Se simt stropii ploii târzii. Pretutindenii adunările arhipline. Roua cerească va aduce mult rod. Sperăm să primim prin botez cam 150 suflete care se vor adăuga celor 500 pe care le avem în câmpul nostru”.

Fratele Al. Mustafa, predicator dela Brașov ne scrie:

„Lucrarea de Evanghelizare afară din Comunitate este foarte încurajatoare. Am lucrat împreună cu tineretul dela Școală, Brașov și Sf. Gheorghe. Am fost invitați în Comuna Purcăreni unde am ținut adunare în sala culturală și au venit multe suflete să asculte Cuvântul Domnului. Douăzeci și trei de suflete s'au hotărât să păzească poruncile Domnului. Avem multe chemări și ne trebuie ajutoare”.

Fratele Gh. Amarandi, acum la Făgăraș, ne scrie o scrisoare, care ar merita să fie redată în întregime dacă spațiul ne-ar îngădui:

„Din vara trecută aveam formată aci o echipă de coriști tineri, cari ne sprijină în ogorul spiritual. Ei sacrifică timp și energie pentru a merge acolo unde suntem chemați. Dela sfârșitul lunii Mai 1946 până în prezent am făcut 17 adunări mari de evanghelizare la care au luat parte în sălile puse nouă la dispoziție până la 1000 suflete. Rezultatul este cât se poate de bun: 16 suflete s'au hotărât să primească botezul și un mai mare număr de prieteni cercetează adevărul”.

Fratele Gh. Iordănescu, predicator în județul Ialomița, scrie:

„In acest județ este nevoie și de un ajutor. Sunt chemări din toate părțile, și eu nu pot răspunde la ele decât cu întârziere. Acasă sunt numai musafir.

„Lucrarea Domnului merge cu o iuțeală vertiginoasă. Un curent deșteaptă sufletele pentru mântuire și multe suflete se pregătesc pentru botez.

„Este mare nevoie de case de rugăciune. Noi facem toate eforturile pentru a putea construi aceste case acolo unde trebuie, dar uneori pare că nevoile întrec puterile noastre.

„Cu ajutorul Bunului Dumnezeu, am fost în Comuna unde e fratele Ion Andrei, din Com. Labirint — București. Aci am organizat o grupă de 7 persoane și mai sunt și alte persoane interesate.

„Comunitatea Barza are o frumoasă recoltă de suflete. Aci se pregătesc pentru botez 50 suflete. De altfel în tot câmpul sperăm să avem o bogată recoltă de suflete”.

Fratele D. Ceaușu, Predicator la Bârlad având sub grija sa și Huși, ne scrie între altele:

Mulțumesc bunului Dumnezeu că am aci foarte mult de lucru, și foarte mult de umblat pe jos. Laud pe Bunul Dumnezeu și vreau să mă consacru Lui. Am o mare întindere de câmp, două județe, — și de când a plecat fratele Fl. Dumitrașcu este și mai mult de alergat. Rugați-vă și pentru noi ca să putem face față lucrării”.

D. Florea

Raportul Nr. 1

Cel dintâi raport în legătură cu Săptămâna Mare de Colportaj, a fost primit dela „Școala Misionară”.

Toată activitatea s'a încheiat înainte chiar de terminarea Săptămânii Mari!

Lăudăm pe Domnul pentru un asemenea spirit activ și binecuvântarea Sa va însoți cu siguranță această Instituție.

Curierul Misionar

Organ al Uniunii de Conferințe A. Z. Ș.
din România

Redactor responsabil: A. VACAREANU

Anul XXV, Iunie, 1947. Nr. 6

DESPRE CONDUCEREA BISERICII

În fiecare toamnă are loc o adunare a reprezentanților Bisericii Advente pentru facearea de planuri pe anul următor. Cu acest prilej au loc și studii însemnate și potrivite cu împrejurările.

La adunarea din toamna trecută între alți bărbați de seamă ai lui Dumnezeu cari au prezentat soluțiile lor a fost și fratele William Cormack, secretar al Conferinței Generale. Acest serv al Domnului a slujit multă vreme în ținuturile misionare. Ocazional ne-a vizitat și pe noi, aci în țară, acum câțiva ani în urmă, și a lăsat frumoase amintiri prin spiritul său de încredere în conducerea divină. Problema aceasta a conducerii Bisericii este de cea mai mare însemnătate pentru toți cei cari fac parte din ea. Subiectul acesta a făcut obiectul studiului pe care l-a prezentat și de astă dată în fața reprezentanților lucrării advente. Din raportul dat în Revista **Ministry** am socotit că e de folos să dăm extrase pentru revista noastră a Comunității cu încrederea că ele vor fi cetite și folosite spre întărirea noastră a tuturor.

D. Florea

Iată și aceste câteva extrase și rezumate:

„Au trecut zilele teocrației, în care Dumnezeu îndruma treburile vechiului Israel în chip intim și personal. Iar din Sfintele Scripturi reiese lămurit că forma de guvernământ pe care Dumnezeu a dat-o rămășiței Bisericii Sale nu este nici monarhia nici democrația.

„E bine să luăm seama la aceasta. Este lucru clar că nicăiri în Biserica Sa nu trebuie să existe un control împărătesc nicio stăpânire domnească. Biserica este împărăție numai în înțelesul spiritual — o împărăție a harului care aparține lui Dumnezeu. Psalmistul zicea: „Dumnezeu este Împăratul meu, care din vremuri străvechi dă izbăviri în mijlocul acestei țării”. Ps. 74, 12. Idealurile democratice și metodele democratice pe bună dreptate sunt prețuite în multe țări, și ele au fost de mult folos dezvoltării lucrării lui Dumnezeu. Dar cu toată valoarea lor pentru omenire și pentru biserică, trebuie să vedem că Biserica Domnului de pe pământ nu este o simplă democrație. E ceva mai mult.

„Definiția cea mai acceptabilă a democrației este dată sub formula scurtă: „Guvernă-

mânt al poporului, prin popor, și pentru popor”. Această formulă lasă însă cu totul la o parte pe Dumnezeu. Totul este poporul. Pentru cele datorate Cezarului formula e cât se poate de bună; dar Dumnezeu are ceva mai bun pentru Biserica Sa.

„Ce este deci Biserica? Dacă nu e teocrație nici monarhie, nici democrație, ce este? Răspunsul este în 1 Cor. 12, 27: „Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare în parte, măduarele lui”. Domnul a chemat din lume pe aleșii Săi — „templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu”. De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Imi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic”. 2 Cor. 6, 16—18. Iată deci că Domnul a luat măsuri ca El însuși să trăiască în mijlocul Bisericii și să îndrumeze treburile ei.

„Astăzi nu mai comunică voința Sa prin Urim și Tumim purtate pe placa de pe pieptul Mareluj Preot. El binevoiește a îndruma rămășița Bisericii Sale prin „sfatul fraților”. „Maiestatea Cerului Se îngrijește personal de Biserica Sa”. — „Mărturii Vol. 5 p. 753.

„Din cauza slăbiciunilor firii pământești se întâmplă că între membrii Bisericii Domnului nu se ajunge la unitate perfectă de gândire și simțire. Numai supunând părerile noastre la judecata fraților se poate ajunge la această unitate. Dar pentru uniți aceasta e ceva greu. Iată ce zice Spiritul Profetiei:

„Domnul Hristos conduce un popor, și îi aduce la unitatea credinței, pentru ca ei să fie una, după cum El este una cu Tatăl. Cel cari au păreri deosebite trebuie să cedeze, pentru ca toți să ajungă în unitate cu restul trupului, și să poată fi una în gând și judecată. 1 Cor. 1, 10: „Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n'aveți desbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într'un gând și o simțire”. — „Mărturii”, Vol. I, p. 324.

Dela Vechiul Israel avem de învățat să supunem judecata noastră sub conducerea lui Dumnezeu:

Isa. 30, 15. 16: „Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: ‚In liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră’. Dar n’ați voit! Ci ați zis: ‚Nu! Ci vom fugi pe cai!’ — ‚De aceea veți și fugi!’ — ‚Vom călări pe cai iuți!’ — ‚De aceea cei ce vă vor urmări vor fi și mai iuți!’”

„Iudeii nu erau dispuși să se supună la îndrumările și restricțiile Domnului. Ei vroiau să facă ce le place, să se conducă după părerile lor, și să fie stăpâniți de propria lor judecată. Dacă s’ar fi putut face așa încât să fie liberi să facă aceasta, nu s’ar fi ridicat niciun murmur împotriva lui Moise; dar ei se răsvrăteau când li se puneau restricții”. — „Mărturii”, Vol. III p. 360.

Serva Domnului ne dă îndemnul:

„Dumnezeu vrea ca poporul Său să fie disciplinat și adus la armonie în ce privește acțiunea, pentru ca ei să poată vedea ochi către ochi și să fie de același gând să judece la fel. Pentru a realiza aceasta este mult de lucru. Inima firească trebuie să fie supusă și înnoită. Dumnezeu dorește ca în Biserică să fie totdeauna o mărturie vie. Va fi nevoie de muștrare și îndemnare, iar unii trebuie să fie certati cu asprime, așa cum ar cere cazul. Auzim apărarea: ‚Vai, sunt așa de sensibil, nu pot suferi nici cea mai slabă reflecție!’ Dacă persoanele acestea ar vrea să spună lucrurile așa cum sunt în adevăr ar zice: ‚Sunt atât de încăpățânat, atât de increzut, atât de îngâmfat, încât nu pot suferi ca altul să-mi dicteze; nu vreau să fiu muștrat. Pretind să fiu lăsat să fac după propria mea judecată; am dreptul să cred și să vorbesc așa cum îmi place’. Domnul nu dorește ca să renunțăm la personalitatea noastră. Dar care este omul acela care să judece drept până unde să fie dusă această independență individuală?”

„Reiese de aci că pentru păstrarea unității de părere și unitate în treburile colective ale Bisericii e nevoie de multă îndemnare din partea membrilor pentru a supune judecata sau părerile lor personale și de a renunța la deosebirile lor de păreri.

„Pe de altă parte lucrarea are nevoie de oameni de caracter și de hotărîre cum zice
la Slujitorii Evangheliei:

„In vremurile acestea lucrarea lui Dumnezeu are nevoie de bărbați și de femei cari

posedă însușiri rare și puteri alese ca administratori; bărbați și femei cari vor face cercetări depline și pline de răbdare ale nevoilor lucrării în diferite câmpuri; care au o mare putere de muncă; au inima caldă și prietenoasă, au mintea rece, bun simț și judecată sănătoasă neinfluențată; sunt sfințiți de Duhul Domnului și pot spune fără să se teamă: Nu, sau Da sau Amin, la propunerile ce se fac: oameni cu convingeri puternice, priceperea clară, și inima curată și iubitoare; oameni cari trăiesc cuvintele: ‚Iar voi toți sunteți frați’; oameni cari se străduiesc să înalțe și să refacă omenirea căzută”. — Pag. 424, 425.

Chiar dacă nu e cazul să fim numai oameni de **nu** — adică opoziționiști, pare că nici numai oameni de **da** și **amin**, nu e cazul să fim

„Lucrarea și metodele de lucru prin comitete este de cea mai mare însemnătate atât pentru lucrători cât și pentru întreaga organizație. Intrucât Bunul Dumnezeu lucrează și conduce treburile Bisericii Sale prin comitete, se înțelege ușor că vrăjmașul Bisericii va da atacuri lucrătorilor, pentru ca în acest domeniu deosebit al slujbei lor, pentru ca acolo unde ar trebui să fie ‚un gând și o simțire’, să fie în schimb desbinare și neînțelegere; și unde, ca urmare a unității de judecată și simțire ar putea să fie pace și încredere, să fie în schimb neliniște și ceartă. Prin urmare este de cea mai mare însemnătate ca servi în lucrarea lui Dumnezeu să ne deprindem să lucrăm prin consfătuire:

„Privind peste veacuri, Domnul a văzut că niciun om și nicio grupă mărunță de oameni nu vor avea destulă înțelepciune pentru a rezolvi toate problemele pe cari le-ar întâmpina Biserica sfârșitului. De aceea El ne-a dat planul minunat arătat în Sfintele Scripturi prin care fiecare minte aparte ar putea contribui la formularea hotărîrii colective a Bisericii pentru buna stare a întregului corp: 1 Cor. 1, 26—29; 1 Cor. 2, 14—16. ‚De pildă, fraților, uitați-vă la voi, cari ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile cari nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt;

pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu'. — „Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește. Omul duhovnicesc, dimpotrivă, poate să judece totul, și el însuși nu poate fi judecat de nimeni. Căci „cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-I poată da învățătură? Noi însă avem gândul lui Hristos”.

„Sfatul trebuie să fie însoțit de rugăciune, spune Spiritul Profetiei:

„Mulți socotesc că înțelepciunea lor este îndestulătoare, și pun la cale lucrurile potrivit cu judecata lor, gândind că vor săvârși fapte minunate. Dar dacă s'ar încrede în Dumnezeu și nu în ei însăși, ar primi înțelepciune cerească. Aceia care sunt atât de mult ocupați cu lucrarea lor încât nu pot afla timp pentru a-și deschide drum la tronul harului și să primească sfat dela Dumnezeu, vor îndruma lucrarea pe căi greșite. Tăria noastră stă în unirea noastră cu Dumnezeu prin unicul Său Fiu, și în unirea noastră unul cu altul”. — „Mărturii”, Vol. 6, p. 252.

„Mi s'a arătat că faptele nebunești săvârșite de Israel pe timpul lui Samuel se vor repeta în poporul lui Dumnezeu din zilele noastre, dacă nu va fi mai multă umilință, mai puțină încredere în eul personal, și mai multă încredere în Domnul, Dumnezeul lui Israel, Cărmuitorul poporului. Numai atunci când puterea divină este unită cu străduințele omenești lucrarea va putea suferi proba. Atunci când oamenii nu se mai sprijină pe propria lor judecată, ci fac din Dumnezeu încrederea lor, lucrul acesta se va da pe față în toate împrejurările prin umilință, prin mai puțină vorbire și mai multă rugăciune, și prin exercitarea prudenței cu planurile și umbla-

rea lor. Unii ca aceștia vor da pe față faptul că depind de Dumnezeu și că au în ei gândul lui Hristos”. — „Mărturii pt. Predicatori”, p. 464.

„De aceea opera aceasta de consfătuire în lucrarea noastră nu este numai pentru fericirea și binele Bisericii noastre în totalitatea ei, ci este și pentru binele și apărarea chiar a sfetnicilor. Noi ca persoane trebuie să ajungem la starea aceea încât încrederea noastră în grija priveghetore a lui Dumnezeu să fie de așa natură încât să avem tot mai puține greutatea a primi hotărîrea Domnului prin sfatul colectiv al fraților în locul părerilor noastre dragi și a judecății noastre.

Dumnezeu cere anumite lucruri dela poporul Său; dacă ei zic: Nu mă voi supune să fac lucrul acesta, Domnul îi lasă să meargă pe drumul ales de presupusa lor judecată înțeleaptă fără de înțelepciune cerească, până când cele spuse în Isa. 28, 13 — (mergând, să cadă pe spate și să se sdrobească, să dea în laț și să fie prinși) — se împlinesc. Nu trebuie să zici: Mă țin de sfatul Domnului până acolo unde se potrivește cu judecata mea, și apoi să te ții de propriile tale păreri, refuzând de a fi preschimbat după chipul Domnului. Intrebați-vă: Este aceasta voia Domnului? nu: Este aceasta părerea sau hotărîrea lui...?” — „Ibid”, p. 419.

„Increde-te în Domnul cu toată inima; și nu te sprijini pe propria ta pricepere... Nu fii înțelept după găsierea ta cu cale; teme-te de Domnul, și depărtează-te de rău”. Prov. 3, 5—7. „Nu fii înțelept după găsierea ta cu cale”. Rom. 12, 16.

„Noi facem o lucrare care trebuie să vină la judecată, și e nesigur ca să lucrăm potrivit cu propria noastră înțelepciune și să ne încredem în propria noastră judecată”. — „Mărturii”, Vol. III, p. 325.

(Urmare dela pag. 9)

odată, zadarnic mă mai caută. În urma mea nici fum nu iese, nici miros, nici zgomot nu se face. Eu n'am semne după care să pot fi recunoscută și aflată; căutați deci să nu mă pierdeți niciodată”.

Tot în acest sens, un poet zice:

„Poți regăsi când ai pierdut un ac în aria cu grâu,
Un peștișor scăpat în râu, un cal sălbatec în pustiu,
Un corb în noapte când nu ard pe cer, nici stelele
[nici luna,

Dar, cinstea ta când ai pierdut, pierdută-i pentru
[totdeauna”.

Trăirea unei vieți oneste și sincere este sublima poezie a vieții, este trăirea versurilor Evangheliei veșnice care întrece orice frumusețe de pe pământ.

Să semănăm semințele prețioase ale cinstei și sincerității pentru ca la ziua cea mare să putem sta cu frunțile senine în fața razelor strălucitoare ale soarelui dreptății.

G. Baciu

Cinste și sinceritate

„Neprihănirea oamenilor cinstiți îi cârmuește fără teamă, dar vicleniile celor stricați le aduce pierre”.
Prov. 11, 3.

Cinstea și sinceritatea sunt surori, iar mama lor este adevărul. Aceste virtuți stau foarte bine una lângă alta și nu se pot desvolta decât împreună. Dacă una din ele dispare, pierе și cealaltă. Sediul unde sălășluiesc și unde trebuie căutate totdeauna aceste sublime calități este sanctuarul inimii omenești. Cinstea nu poate conviețui cu necinstea și nici sinceritatea cu fățarnicia. Acolo unde lipsește sinceritatea, măcăciunii fățarniciei acopere totul și minciuna sapă groapa adevărului.

Asemenea buchetului de flori din glastră, cinstea și sinceritatea formează elementul cel mai important al unui caracter nobil.

În grădina vieții omenești însă, aceste flori sunt foarte rare.

Biserica lui Dumnezeu n'a fost nici ea scutită de această neghină, otrăvitoare. Istoria vieții lui Iuda ne prezintă sfârșitul tragic al unui om viclean și necinstit. Caracterul lui a fost desgolit în fața lumii cu scopul de a servi de exemplu pentru toți aceia ale căror înclinațiuni se aseamănă cu acele ale falsului apostol.

În zilele noastre, goana după câștiguri cât mai mari într'un timp record, cât și procedeele atât de puțin conștiincioase, sunt rănilе deschise în trupul celor ce rătăcesc pe drumul întunecimii spre abisul pierzării veșnice.

Un om, care îți cere să-l împrumuți cu o sumă de bani pentru o săptămână și apoi trebuie să alergi luni de zile după el pentru a-și plăti datoria, nu este cinstit în afacerile lui.

„Eu stau pe temelia adevărului”, exclamă un vorbitor la o întrunire. „Nu-i adevărat”, strigă un cismar din mijlocul ascultătorilor; „dumneata stai pe o pereche de pingele, pe care nu mi le-ai plătit”.

Un alt putregai periculos este acela care se arată foarte generos în a aduce laude false și, pentru a-și ajunge scopurile egoiste umblă cu lingușiri pe lângă alții.

Iată câteva din principiile biblice de dreptate, cinste și sinceritate: „Cel ce vrea să se îmbogățească repede, nu rămâne nepedepsit”.

Prov. 28, 20. u. p. „Comorile câștigate cu o limbă mincinoasă, sunt o deșertăciune care fuge, și ele duc la moarte”. Prov. 21, 6. „Bogăția fără trudă scade; ce se strânge încetul cu încetul, crește”. „Cel ce ia cu împrumut este robul celui ce dă cu împrumut”. Prov. 22, 7. „Domnul cunoaște zilele oamenilor cinstiți; și moștenirea lor ține pe vecie. Ei nu rămân de rușine în ziua nenorocirii, ci au deajuns în zilele de foamete”. Ps. 37, 18. 19. „Voi face din neprihănire o lege și din dreptate o cumpănă; și grindina va surpa locul de scăpare al neadevărului, și apele vor îneca adăpostul minciunii”. Isa. 28, 17. „Tot ce voți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel”. Matei 7, 12.

Amintirea principiilor de viață curată, cinstită și fără ascunzișuri a Mântuitorului și venirea noastră în contact cu caracterul Său desăvârșit, ne va sili să coborim în adâncul întunecat al vieții noastre și luminați de minunatul glas al conștiinței, să începem asaltul cel mare contra lighioanelor lipicioase și urite ale necinstei, lingușirii și fățarniciei. „Prindeți-ne vulpile, vulpile cele mici, care strică viile; căci viile noastre sunt în floare”. Cânt. Cânt. 2, 15.

O istorioară arabă zice, că se întovărășiseră odată într'o călătorie: Focul, apa, economia și cinstea. La o răspântie de drum, trebuind să se despartă, fiecare dintre ele își arătară semnele după care pot fi aflate și cunoscute.

Focul zise: „Pe mine mă veți găsi unde veți vedea ridicându-se fum”.

Apa zise și ea: „Eu sunt ușor de aflat. Oriunde se aude șopot de izvor, vuet de râu, sau deslănțuire de valuri spumegânde, eu sunt acolo”.

„Pe mine, zise economia, mă veți găsi în casele în care se muncește vârtos; la oamenii cumpătați, nebețivi, neîubitori de petreceri, ci strângători; în casele unde căsnicia e sfântă și înțelegerea dintre soț, — soție și copii e desăvârșită”.

„Fraților”, zise la rândul ei cinstea, „pe mine să nu mă pierdeți, căci cine m'a pierdut

(Urmas la pag. 8)

VEȘTI DIN VALEA PRAHOVEI

Avem motive puternice să credem din inimă că Biserica Creștinilor A. Z. Ș. împlinește în mod literal și real prezicerea de două ori milenară a Mântuitorului, care constituie pentru generația noastră un netăgăduit și grandios semn al timpului, că adică: „Evanghelia Impărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”. Mat. 24, 14. Domnul Isus Hristos a încredințat ucenicilor Săi din toate timpurile și generațiile mandatul divin: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile... și învățați-i să păzească tot ce v'am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului”. Mat. 28, 19, 20.

Intru împlinirea acestei porunci mesianice universale, Biserica Creștinilor A. Z. Ș. din Poiana Țapului a organizat pentru 6 Aprilie a. c. un Festival Religios în marea și frumoasa sală a Fabricii de hârtie, din Bușteni. Datorită unui tânăr credincios și adorator al lui Isus Hristos, asemenea lui Iosif, în Egipt odinioară, sala a fost pusă în mod gratuit în serviciul Evangheliei lui Hristos. Amabilul domn Director al Fabricii și subalternii săi, au binevoit să cedeze pentru 3 ore sala pentru acest Festival Religios, ba a binevoit să pună tot în mod gratuit și un autocamion al Fabricii la dispoziția corului nostru alcătuit din tineri și tinere, studenți zeloși dela In-

stitutul Biblic, din Brașov-Stupini, care a venit în frunte cu Directorul Școlii Misionare.

Conferința religioasă a fost prezentată de conferențiarul nostru Petre P. Paulini. S'a dezvoltat cu această ocazie, în lumina Sfințelor Scripturi, tema: „Ce trebuie să știe fiecare despre cel mai însemnat eveniment al lumii: Revenirea lui Isus Hristos în mărire”. Corul a excelat prin cântarea cu măiestrie a câtorva Imnuri Creștine, spre lauda lui Dumnezeu. În tot timpul dezvoltării subiectului sus amintit publicul într-o perfectă liniște și atenție a fost impresionat de revelațiile citite din Biblie. Mai mulți ascultători doritori de mântuire și-au exprimat dorința de a cerceta mai departe în Scripturi descoperirile divine referitoare la timpul sfârșitului.

Rugăm pe bunul Dumnezeu să ocrotească și să pregătească prin puterea Duhului Sfânt pentru Impărăția Sa pe toți aceia cari au dat concursul binevoitor pentru reușita acestui Festival și a Conferinței ținute.

În seara aceleiași zile Fratele Petre P. Paulini a ținut o interesantă lectură biblică în localul Comunității din Poiana Țapului, la care a asistat un auditor numeros. Toată lauda se cuvine Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt, Cari au deschis larg ușa Evangheliei și invită acum pe oricine să vină la mântuire.

M. Hioară

Moș Aramă s'a botezat

Era o zi rece. Soarele se zărea palid printre nori iar vântul înțepa ca acul. Apa cea turbure nu era binevoitoare să primească trupul obosit de truda celor 74 ani al moșului care urma să pășească la împlinirea actului solemn al „nașterii din nou” sau „înmormântarea omului celui vechiu”, botezul.

Dela distanță de aproape 50 km., plecat cu două zile înainte, înfășurat în mantaua lui, cu hainele pentru botez împăturite în legăturică, Moș Aramă a venit pregătit pentru acest mare eveniment, actul sfântului legământ cu Domnul!

La examinarea făcută, între alții s'a ridicat și dânsul cu Biblia în mână spre a da mărturie pentru credința sa. Vorbele sale erau ros-

tite din inimă, cu solemnitate și sinceritate. Examinarea a fost amănunțită. Candidații dovedeau din răspunsurile lor că erau bine pregătiți. Moș Aramă era foarte atent. Comunitatea i-a admis pe toți pentru botez. Cel mai bucuros dintre toți era bătrânul, în ochii cărui se puteau observa lacrimi de fericire.

La râu, deși vântul sufla rece, totuși fratele Aramă a pășit curajos spre apă, intrând el cel dintâiu. În văzul zecilor de martori, a fost scufundat în numele Sfintei Treimi, pentru a fi apoi ridicat la viață împreună cu Domnul Isus Hristos. După ridicarea din apă, prima lui grijă a fost să spună: „hainele cu cari

(Urmare la pag. 19)

IUBIREA CĂTRE APROAPELE

(URMARE)

Rândurile acestea sunt o continuare a celor publicate în acest loc în numărul trecut. Am arătat atunci deosebirea dintre înțelegerea mărginită și egoistă pe care o aveau păgânii despre viață, și înțelegerea altruistă și ideală pe care creștinii o dovedeau în cuvânt și faptă, ca împlinire a cuvintelor Mântuitorului aflate în Ioan 13, 35: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții”.

Continuăm citarea celor scrise în cartea „Primele zile ale Creștinismului”, pentru a înțelege tot mai bine felul de viață al „Primei Comunități”, iubirea fierbinte a primilor creștini și voioasa ajutorare frățească ce-i caracteriza, pentru ca aceste exemple vrednice de urmat să fie imitate și de „Biserica Sfârșitului”. Și credem că aceeași binecuvântare ce a însoțit pe primii creștini, va însoți și pe creștinii zilelor din urmă, dacă vor urma aceeași cale.

Iată ce găsim scris în continuare:

„Bine se poate face numai aceluia cari ne fac nouă bine — (ziceau păgânii); pe acela însă, cari ne fac nouă rău, se poate numai să-i urim; ba era chiar obligația de a-i urî... Despre abnegație, despre iubire, care dă mai mult decât ce se poate lipsi fără vătămare, despre iubirea chiar către vrășmași, Cicerone avea tot atât de puțină idee ca și toată antichitatea. Adevărat, el vorbește mult și cu plăcere despre mărinimie, despre dărnicie, despre bunătate, dar după fiecare din aceste virtuți, la el se ascunde tot egoismul. Mărinimia și mult lăudata milă la el nu-i decât numai o mândrie aristocratică, ce privește cu dispreț pe alții și se prețuește pe sine prea sus... În mare măsură se distingueau vechii păgâni prin dărnicie, dar numai față de prieteni și concetățeni; ei o practicau numai în vedere că ea aducea slavă și respect... Bunătatea și ospitalitatea nu erau virtuți omenești generale, ci numai virtuți ale bogaților cari se refereau ospitalieri unul către altul, păstrând însă întru aceasta situația și rangul.

N'avem decât numai să comparăm această ospitalitate cu ospitalitatea creștină din vechile comunități, unde săracul întâmpina aceeași primire, ca și bogatul, unde se spălau picioarele tuturor confrăților, și atunci iluziile ospitalității păgâne se va întuneca. Chiar dacă Seneca, cum se întâmplă adesea, vorbește despre binefacere, apoi și la el se întrezărește egoismul. După sfatul lui, trebuie a da fără mișcarea inimii și cu duh întru totul liniștit. Compătimirea, prin urmare, se considera în fundamentul ei numai ca o slăbiciune.

Astfel, lumea antică nu cunoștea de fapt nici o filantropie... Grijă de săraci, în înțeles propriu, nu exista nicidecum... Lumea antică era o lume fără iubire... Ea a produs oameni mari și eroi, dar i-a lipsit această legătură a desăvârșirii. Dar de unde era să isvorască această iubire? Religia nu o propovăduia, nici nu o deștepta... În cultul păgân nu se cuprindeau nici un fel de îndemnuri pentru facerea de bine... Omul antic era un om firesc în toată puterea cuvântului.

Dar omul firesc este egoist și așa rămâne până nu-l renaște iubirea de sus. Și această iubire l-a renăscut. Viața comunității creștine servește drept dovadă faptică: acolo domnește iubirea. Nimic n'a uimit mai mult pe păgâni, nimic nu a fost așa de nepriceput de dânșii, ca iubirea aceasta dintre creștini. „Priviți, — strigau ei, — cum se iubesc creștinii unul pe altul”.

Între ei, creștinii se numeau pe sine frați și acest nume frățesc era nu numai o vorbă; ei și în realitate trăiau ca frații. Sărutarea cu care ei se salutau unul pe altul la săvârșirea euharistiei (Sfintei Cini), nu era o formă goală. Comunitatea creștină, în adevăr, era o singură familie și toți membrii ei erau fiii unui singur Părinte ceresc. Fiecare servea altuia, fiecare se ruga pentru celălalt... Până și necunoscutul, venit cine știe de unde, dacă aducea scrisoare de îndreptățire (recomandatie) dela Comunitatea lui, care adevărea că e creștin, era primit ca frate și toți se raportau către el ca și către un frate.

„Ei se iubesc fără să se cunoască unul pe altul” — zicea cu mirare un păgân. Aceasta, negreșit se prezenta ca un deplin contrast al zicătorii păgânești: „Omul e lup pentru om”.

Această iubire frățească s'a lărgit apoi până se transformă în iubire generală de oameni. Ea îmbrățișă mai întâiu pe acei membri ai ei, cari în orice chip aveau nevoie de ajutor; dar după aceea se lăți să îmbrățișeze cu iubire și pe aceia cari se aflau încă afară de Comunitate, căci doar și aceia trebuiau atrași în Comunitatea Creștină. De aici iubirea care lucrează în spirit misionar. Ea nu excludea pe nimeni, cum nimeni nu excludea nici mila din care-și ia naștere, nu excludea nici pe vrășmași, nici chiar pe prigonitori...

Grija de săraci o purta episcopul (bătrânul, presbiterul); și alătura de el se osteneau diaconii, ca niște ajutoare ale lui. Numele celor ajutați, după o minuțioasă cercetare a situației lor, se trecea într'un anumit catalog și după acest catalog li se împărțea milostenie. Printre ei erau de aceia, care nu-și mai puteau câștiga prin munca lor hrana, sau de aceia, cari din pricina trecerii lor la creștinism, se lipsiseră de mijloacele ce avuseseră, deoarece se ocupau cu asemenea meserie pe care Biserica nu o putea îngădui.

Afară de aceasta, se observa cu strictete ca fiecare, după putință, să muncească. Acelora cari fuseseră nevoiți să-și părăsească ocupațiile dinainte, li se procura, după putință, altă ocupație și ei nu îndrăzneau să refuze această nouă ocupație, chiar dacă era inferioară celei dinainte. Dacă însă ei nu conveneau la această ocupație, atunci nu li se dădea nici un ajutor. În genere nu se dădea nimic fără o chibzuință osebită. „Să asude milostenia în mâna ta, până nu vei afla bine, cui trebuie să o dai” — se zicea în „Invățătura Apostolilor”.

Se considera ca mare păcat, când creștinul primea milostenie fără deosebită nevoie. „Vai de cel ce primește” — se zice tot acolo. Dacă el primește pentru nevoie, atunci nu este supus pedepsei; dar dacă cineva n'are nicio nevoie, atunci trebuie să dea seama pentru ce a primit și cu ce scop... Trecerea la Biserică nu trebuia să servească drept izvor de avantaje pământești pentru iubitorii de lenevire...

O altă clasă de nevoiași o alcătuiau văduvele, pentru grija cărora Sf. Apostol Pavel dă poruncă specială. Dacă ele duceau cu adevă-

rat viață cinstită de văduvă, atunci se bucurau de un înalt respect în Comunitate și de purtare de grijă până la moarte, pentru care lucru și ele, la rândul lor, trebuiau să aducă Comunității servicii, ca, de exemplu, la educarea copiilor. Orfanii săraci se creșteau sub supravegherea episcopului, anume de văduve. Băieții învățau meșteșuguri și, după atingerea unei anumite vârste, căpătau o anumită meserie cu care să se ocupe; fetele, în caz că nu dădeau făgăduința de a rămâne fecioare, se căsătoreau cu confrăți de ai lor din Comunitate...

Binefacerile creștinilor treceau și peste limitele unei Comunități aparte: o Comunitate ajuta pe altă Comunitate. Așa, în vremea apostolilor vedem cum Comunitățile cele recrutate dintre păgâni, ajutau Comunitățile cele sărace din Ierusalim. Comunitatea din Roma, în vremea lui Soster, (anul 150), a trimis daruri bogate în provincie, ca să ușureze acolo nenorocirea provenită din foamete”. — „Primele zile ale Creștinismului”, pag. 215—227.

Am spicuit aceste citate interesante, cu îndorința de a îndrepta gândul nostru spre viața de iubire și sacrificiu a primilor creștini. Știm că nu este departe timpul când împrejurări deosebite, pe cari nu le-am cunoscut până acum se vor abate peste lume în general și peste Biserica Domnului în deosebi. Nu putem preciza până în amănunte acele împrejurări în cari, — cum ni se spune — va trebui să ajungem să depindem direct de ajutorul nemijlocit al bunului Dumnezeu.

Pentru a rămâne credincioși în orice împrejurări oricât de neașteptate vor veni, ni se cere să avem o profundă devoțiune către bunul Dumnezeu și o sinceră iubire față de aproapele nostru în suferință. Aceste virtuți divine ne vor fi date cu prisosință, dacă le vom dori, le vom cere cu stăruință și le vom exercita încă de pe acum.

G. Graur

Dr. El. Iacob-Prisecaru

Consult. 4—6 p. m.

Miercuri și Joi, consultații
orele 9—12

Str. Nerva Traian, No. 33

București

Grija pentru cei cari s'au depărtat dela credință

(Se prezintă de regulă în primul Sabat din lună, cu ocazia orei misionare).

I. Datoria noastră

1. Intrebarea pusă lui Cain. 1 Moise 4, 9.
Poziția Domnului Isus. Luca 15, 4—10.

Poziția lui Pavel față de Galateni. Gal. 1, 6; 4, 19; 2 Cor. 11, 28.

Poziția lui Iacob. Iacob 5, 20.

2. De ce se depărtează unii membri?

Primul motiv, slăbiciunile cărnii. Iacob 1, 13—15; 1 Moise 4, 6—8.

Din lipsă de exemple bune și din lipsă de iubire frățească.

Din cauza procedeeelor nepotrivite față de cei greșiți.

III. Necesitatea pregătirii slujbașilor Comunității pentru tratarea celor rătăciți.

1. Ei trebuie să nu fie prea tineri, și de curând veniți la credință; trebuie să aibă experiență. 1 Tim. 3, 6.

Totuși pot fi de mare folos și cei tineri, dacă

sunt credincioși și cunoscători ai Cuvântului și principiilor. 1 Petru 5, 1—5; 1 Tim. 4, 12. Cum să fie?

a) Prietenos și cu dragoste.

b) Păstrează-ți în orice împrejurare liniștea, calmul.

c) Rămâi totdeauna credincios principiilor.

d) Intâmpină pe cel rătăcit cu răbdare.

e) Chiar și comitetul să dovedească răbdare.

III. Diferite feluri de rătăcirii.

1. Tinerii între 15—19 ani, sunt mai asaltați de ispitele din partea lumii: Trebuie privită cu multă atenție problema ocupațiilor și păzirea Sabatului. Indrumați pe tineri spre ocupații și meserii care-i fac de sine stătători.

2. Cei mai în vârstă. Iubire de lume. Sensibilitate — Indiferență — Necredincioșie. — Călcarea principiilor biblice, etc.

3. O singură metodă de tratare. Matei 18, 15—18.

I. Reft

Minutele Misionare

Sâmbătă, 7 Iunie 1947

Temă: Cum putem deveni fiii lumini?

Text biblic: Isaia 60, 1.

„Oricine a primit lumina cerească trebuie să lumineze cărarea acelor cari nu cunosc lumina vieții”. — Servicii Creștine, p. 10.

Spuneți experiențe. Strângeți rapoartele.

Sâmbătă, 14 Iunie 1947

Temă: Indemn pentru evanghelizare personală.

Text biblic: Isaia 43, 10 prima parte.

„Ingerul care fusese trimis lui Filip (Fap. 8, 26—35), putea să facă singur lucrarea pentru Etiopian, dar nu acesta este felul lui Dumnezeu de a lucra. Planul lui Dumnezeu este ca oamenii să lucreze pentru mântuirea semenilor lor”. — „Servicii Creștine”, p. 7.

Spuneți experiențe. Strângeți rapoartele.

Sâmbătă, 21 Iunie 1947

Temă: O lucrare însemnată pentru toată comunitatea.

Text biblic: Luca 19, 10.

„Mântuirea sufletelor este cea mai înaltă dintre lucrări. A câștiga pe oamenii păcătoși pentru o viață mai înaltă este cea mai importantă lucrare la care suntem chemați noi oamenii”. — Pe urmele Marelui Medic, p. 378.

Spuneți experiențe. Strângeți rapoartele.

Sâmbătă, 28 Iunie 1947

Temă: Cum să răspundem la chemarea Maestrului?

Text biblic: Marcu 1, 16—20.

„Noi trebuie să fim conlucrători cu Dumnezeu pentru că El nu-și va încheia lucrarea fără participarea uneltelor omenești”. — Servicii creștine, p. 9.

Spuneți experiențe. Strângeți rapoartele.

Doctrina Biblice

1. Când a fost instituită Cina Domnului? In ce scop? 1 Cor. 11, 23. 24. participarea în chip nedemn la Cină? Vers. 27—29.
2. Ce este simbolizat prin pâine și vin? Vers. 24. 25. 5. Ce pregătire să facă fiecare ins înainte de a lua Cina? Vers. 28.
3. Ce lucru ține mereu treaz în minte și vestește atât pâinea cât și vinul? Vers. 26. 6. Ce ceremonie trebuie să aibă loc înainte de împărtășirea cu pâine și vin? Ioan 13, 4—5.
4. Ce avertisment este dat în legătură cu 7. Ce spuse Isus despre această îndatorire? Vers. 12—17.

Studiul istoric religios

Interesul cel mare în studiile profetice care dăinuia în Anglia, Germania și alte părți ale Europei, către sfârșitul secolului al oșprezecilea, a crescut și mai mult în prima parte a secolului al nouăsprezecilea și în legătură cu aceasta s'au format diferite grupe de credincioși, lucru care a ajutat foarte mult la răspândirea cunoștinței Scripturilor, și ca urmare, la predicarea adevărurilor vitale ale creștinismului într'o nouă lumină. De asemenea în multe locuri se țineau predici în care se punea tot accentul și tăria pe a doua venire a lui Hristos, și se ridicau mici grupe de credincioși străjeri cari priveau cu ochi plini de dor către revenirea Domnului lor.

După America, vestirea despre a doua venire a Domnului și-a avut dezvoltarea ei cea mai mare în Anglia. Edward Irving, un conducător de seamă în ce privește vestirea în această țară celei de a doua veniri s'a născut la Annan, Dumfriesshire, la 4 August, 1792, și de mic copil s'a deosebit prin râvna lui la studiu. Intrând la Universitatea din Edinburgh la vârsta de treisprezece ani, și-a terminat prima parte a cursurilor la vârsta de șaptesprezece ani și după încă mai mulți ani de studii ajunse asistentul doctorului în teologie Chalmers în noua biserică pe care acesta o ridicase în unul din cele mai sărăcicioase cartiere din Glasgow.

Irving conlucra cu Chalmers timp de trei ani. După aceea a fost chemat la capela Caledoniană din Hatton Garden, Londra, unde își primi ordinațiunea, și de aci înainte își începu lucrarea cu și mai mare putere în ma-

rea metropolă. La acea vreme el avea douăzeci și nouă de ani, plin de toată vigoarea fizică. Cu o înfățișare din cele mai plăcute și plin de demnitate și atracție, întrunea în sine toate calitățile fizice cari făceau din el un mare orator. Mai mult încă, el trecuse printr'o mare experiență spirituală, în cursul căreia își arsese toate predicile sale vechi și acum privea în sus, spre viitor.

Astfel dotat, tânărul predicator luă Londra într'un vârtej. El se adresa tuturor claselor, însă predicile sale făceau un apel deosebit către persoanele din înalta societate. Sir James Mackintosh îl auzi înălțând o rugăciune pentru niște copii cari își pierduseră părinții și cari nu aveau niciun mijloc de traiu. El a fost foarte mult mișcat, și în ziua următoare întâlnind pe Canning, pe atunci Prim Ministru, îi vorbi despre Irving. În Dumineca următoare însuși Canning luă parte la serviciul divin dela Hatton Garden. Alți membri ai parlamentului împreună cu soțiile lor începură să vină să audă pe vestitul predicator, și după scurt timp biserica numită Caledoniană era plină de personalități din cea mai bună societate a Londrei. Atât de mare era îmulzeala încât străinii cari doreau să ia parte la serviciile de cult regulate trebuiau să obțină tichete cu șase săptămâni mai înainte.

Membrii bisericii Caledoniane se înmulțiră atât de mult și de repede încât în doi ani a fost cu putință să se ridice o clădire mare și încăpătoare în Regent Square, unul din cartierele cele mai selecte din Londra. Dar și a-

ceastă biserică ajunse să devină neîncăpătoare și influența tânărului pastor continua să crească. Deseori era chemat în diferite locuri spre a ține predici, și oriunde mergea, cel mai mic anunț avea ca urmare că locul unde vorbea era asaltat de mulțime de oameni; așa de puternică și clară era vocea lui cea bine educată încât chiar cei cari se găseau la marginea unei mulțimi de opt sau zece mii puteau să-l audă bine și să-l înțeleagă.

Intre timp Irving intrase în legătură cu o mică grupă de zeloși cercetători ai profeției, ai cărei conducători erau Henry Drummond, care fusese mulți ani în Parlament, și Hatley Frere. Bărbații aceștia, amândoi cu o bogată educație și cu o spiritualitate adâncă, studiau profețiile în lumina desfășurării evenimentelor din vremea lor. Luând în considerație perioadele profetice în lumina aruncată asupra lor de Mede, Newton și alți scriitori mai dinainte, pentru ei devenea tot mai lămurit faptul că ei trăiau în anii de încheiere a istoriei lumii, și că împărăția pentru care creștinătatea s'a rugat atâtea sute de ani avea să se statornicească.

Interesul cel mare al lui Irving în Biblie îl atrase către acești oameni devotați și ei s'au

rugat și au studiat împreună. Credința lui în apropiata venire a lui Hristos a fost și mai mult întărită prin cercetarea unei cărți asupra acestui subiect, scrisă în America de Sud de un preot iezuit, anume Lacunza, care își luase numele ebraic de Juan Iosafat Ben Ezra. Lucrarea purta titlul: "A doua venire a lui Mesia în Glorie și Mărire", și era scrisă în limba spaniolă; însă interesul lui Irving în acest subiect a fost atât de mare încât el nu numai că ajunse să posede limba spaniolă destul de bine spre a-și face o idee despre cele scrise, ci dimpotrivă ajunse acolo încât o și traduse în limba engleză, la care ediție el îi scrise o introducere foarte bogată.

Intrebări

1. Ce știi despre locul și data nașterii lui Edward Irving?
2. Cine a fost Irving și ce educație a avut?
3. Ce știi despre lucrarea lui de predicare? Ce influență au avut predicile lui asupra clasei superioare din Londra?
4. Cine a fost Henry Drummond și Hatley Frere?
5. În ce măsură se interesa Irving despre a doua venire a Domnului?

MISIONARIII VOLUNTARI JUNIORI

PIONERII LUCRĂRII

Publicarea adevărului despre Sabat

Intrebare: Ce pionier a publicat primul tractat despre Sabat?

Răspuns: Joseph Bates, un căpitan de marină care condusesse vapoare în toate părțile lumii, s'a născut în Massachusetts la 8 Iulie, 1792, în vremea când Statele Unite se grupau ca Uniune Federală. Vieța sa de marinar și-a început-o ca băiețel de serviciu pe vas și încet încet avansă în rang până ce ajunse la acela de căpitan. Joseph Bates era un bărbat de principii sănătoase și cu o credință temeinică, deși își petrecuse mulți ani din vieță printre marinari de rând. În August 1846 el publică un tractat de 48 pagini intitulat: „Sabatul zilei a Șaptea un semn perpetuu”. Joseph Bates începu să predice solia reformatoare prin New England, New York, Michigan, Indiana, Ohio și alte State din vestul mijlociu. El a murit la 19 Martie,

1872 — sau cu doi ani mai înainte ca primul nostru misionar să fi fost trimis.

Credință și făină

La câțeva vreme după desamăgirea cea mare din 1844, Joseph Bates a vizitat pe adventiștii din Washington, New Hampshire, și află despre adevărul Sabatului. Intorcându-se acasă se hotărî să publice un tractat despre Sabat, deoarece credea că în felul acesta se va putea ajunge la mai mulți. Când Căpitanul Bates primi solia îngerului întâi, el posedea o avere de 11.000 dolari, însă crezând că în curând va veni Isus, el își vându proprietatea și își folosi banii în răspândirea soliei. Deși nu avea bani, totuși el începu să scrie tractatul său. Dar chiar în ziua când își începu lucrarea, când de abia se așezase să scrie, soția lui, care pregătea aluatul pentru pâine într'o cameră alăturată, veni în pragul ușii camerei în care scria el și zise: „Iosif,

„Nu am făină de ajuns pentru pâine”. El o întrebă de câtă făină are nevoie și ea îi spuse că i-ar trebui un kilogram. Sculându-se luă din bucutărie un vas și ducându-se la băcănie cumpără făină. Când îl văzu soția venind, îl întrebă de unde o are, și el spuse că a cumpărat-o.

„Tu, căpitanul Bates, bărbatul care a condus vapoare din New Bedford până în toate părțile lumii, te-ai dus și ai cumpărat făină?” „Soție”, zise Joseph Bates, „pentru această făină am dat ultimul ban pe care l-am avut pe pământ”.

Dna Bates era copleșită și strigă disperată: „Ce vom face!” Căpitanul Bates se ridică, luă o poziție serioasă și plină de demnitate și zise foarte serios: „Voiu scrie o carte; o voiu pune în vânzare și voiu răspândi acest adevăr despre Sabat în lume”.

Soția lui continuă să plângă, însă el se așeză din nou la masa de lucru și continuă la scrierea tractatului despre Sabat.

După o jumătate de oră s'a văzut stăpânit de gândul că la oficiul poștal se găsește o scrisoare pentru el și pe care trebuie să o ridice; astfel plecă la oficiu și întrebă pe Diriginte, dl. Drew, dacă nu cumva are o scrisoare pentru el. Dirigințele privi prin corespondență și răspunse: „Da, aveți, Căpitane Bates, dar datorați cinci cenți”. În vremea aceea oamenii puteau să plătească transportul unei scrisori sau nu, așa cum doreau, și scrisoarea pe care Căpitanul Bates o primise nu era plătită.

Dle Drew”, zise el dirigintelui poștei, „nu am bani, nu am nici acești cinci cenți spre a plăti timbrele. Dar îmi puteți îngădui să văd de unde vine scrisoarea?”

„O, cu toată plăcerea, Căpitane Bates”, — zise dirigințele. „Luați-o și o veți plăti altădată”, zise el înmânându-i scrisoarea.

„Nu” — zise Bates, „nu voiu lua scrisoarea dela oficiu până ce nu va fi plătită”. Căci unul din principiile lui era acela de a nu face datorii.

„Dar privind la scrisoare el spuse: „Imi pare că în această scrisoare sunt bani”. Și înmânând-o dirigințelui înapoi îl întrebă: „Vreți să o deschideți? Dacă în ea sunt bani vă puteți lua banii de timbre; dacă nu, nici nu am să o citesc”.

Dirigințele o deschise și primul lucru de care a fost izbită privirea lui a fost o hârtie de zece dolari. O schimbă, își opri banii pen-

tru timbre și dădu lui Joseph Bates restul de bani împreună cu scrisoarea...

Joseph Bates plecă, cumpără un săculeț de făină, cartofi, zahăr și alte alimente, chemă un om și-i spuse să ducă toate aceste lucruri acasă. „Se poate că doamna vă va spune că toate aceste lucruri nu-i aparțin, dar să nu dați nicio atenție la vorbele sale. Puneți toate lucrurile jos pe prispă”.

„Bine, Căpitane”, — zise omul acela. „Voiu face așa cum spuneți”.

După aceea Bates se duse la tipografie și se înțelese pentru tipărirea pentru el a o mie de tractate, într'un timp cât mai scurt.

În drum spre casă se opri să-și cumpere ceva hârtie și câteva penițe și ajunse acasă tocmai când omul acela ajunsese cu lucrurile cumpărate de el. Bates intră în casă pe o ușă din dos și se așeză la masa de lucru. După scurt timp veni soția lui foarte turburată, zicând: „Joseph, ia uită-te, de unde să fi venit toate aceste bunătăți? Un om veni încărcat cu ele aci și voi să le pună jos. Eu i-am spus că nu îmi aparțin, că noi nu avem bani să cumpărăm asemenea lucruri, însă el îmi afirmă că adresa este exactă unde trebuie să descarce lucrurile. Și după ce le puse jos pe prispă, plecă”.

„Ei”, zise soțul ei, „cred că totul este în regulă”.

„Dar de unde or fi venit?” stăruia ea.

„Ce mai întrebi”, — zise el, „Domnul le-a trimis?”

„O da”, răspunse ea, „Domnul le-a trimis; aceasta spui tu totdeauna”.

Atunci el îi înmână scrisoarea și zise: „Citește aici, și vei înțelege de unde vin”. Ea ceti, și îndată ieși din nou afară spre a plânge iarăși, dar de data aceasta de rușine din pricina lipsei ei de credință. După scurt timp se întoarse și ceru iertare soțului ei.

Joseph Bates își scrise cartea, tipograful o tipări și banii veniră la timp.

În felul acesta au lucrat acești pionieri, cu o mare credință și mult sacrificiu.

Dr. I. Moldovan

Parcul Vatra Luminoasă, Str. G. No. 12

București

Consult. 4—6

Tramvai 14, 26 și 19

Mișcarea Tineretului

în Mișcarea Adventă

„Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului, și mare va fi propășirea fiiiilor tăi”. Isa. 54, 13.

Tineri și tinere, în floarea vârstei lor, ocupă poziții însemnate în industrie, meserie, și comerț. Răspunderi grele se pun asupra umerilor tineri în diferitele ramuri de activitate.

Apelul orei prezente, adresat tineretului, este o chemare puternică la serviciu și consacrare pentru înaintarea Evangheliei. Influența unei tinere vieți consacrate, are asupra altor tineri o mare putere. De aceea lucrarea între cei de aceeași vârstă cuprinde în sine mari posibilități pentru a câștiga alți tineri pentru Domnul.

Tineri și tinere, ziceți: „Miluește-ne, Dumnezeu mântuirii, strânge-ne și scoate-ne din mijlocul neamurilor, ca să laudăm Numele Tău cel sfânt, și să ne punem slava în a Ta laudă!” 1 Cron. 16, 35.

Miile de tineri din toată lumea, cer o puternică lucrare creștină. Cât nu s'ar putea face, dacă fiecare tânăr Adventist ar pleca să câștige pentru Domnul Hristos pe alți tineri! Însoțită de o vieță dumnezeiască, o asemenea lucrare va fi de neînvins. Cuvântul lui Dumnezeu, rostit de tineri sfințiți, va avea o putere atrăgătoare și dătătoare de viață. O mișcare a tineretului pentru tineret este plină de cugete înălțătoare. Cât de îmbucurătoare va fi înfăptuirea aceasta, când tineretul Comunității se va ridica pentru a duce tinerilor din lume solia mântuitoare. Apocalips 22, 12.

„Vieța de pe pământ este începutul vieții din cer; educația de pe pământ este o inițiere în principiile cerului; lucrarea din viața noastră de aci este formarea pentru lucrarea din viața de acolo. Ce suntem noi acum, în caracter și servirea noastră față de Dumnezeu, este imaginea a ceea ce vom fi”. — „Educație”, p. 295.

„Atât cântăreții din gură cât și cei din instrumente vor fi acolo”. Ei „vor înălța vocea lor, vor cânta de bucurie, și cei de către

Grupul de tineri zeloși despre cari s'a vorbit în cuprinsul articolului.

mare vor lăuda măreția lui Iehova”. — „Educația”, p. 294.

Tineretul din Comunitatea Brașov — a ajutat împreună cu tineri din Sf. Gheorghe și câțiva harnici elevi dela Institutul Biblic, prin devotamentul lor la organizarea unei Comunități cu un număr de 24 suflete, în majoritate tineri. Dar în lucrarea lor zeloasă, ei nu s'au oprit aci, căci în curând rodul străduințelor lor se va vedea în organizarea unei alte Comunități.

E o fericire a însoți pe acești tineri din Comună în Comună.

Programul lor în fiecare Comună este acesta: Duminica înainte de masă cu toți în lucrarea de colportaj și să invite la serbarea de după amiază. După masă dela 2—4 probă și alcătuirea programului, apoi dela 5—7 desfășurarea programului, cu cântări de cor, muzică instrumentală, poezii și lecturi biblice. După desfășurarea programului tineretul din Comunele respective cere cu stăruință repetarea programului și să fie învățați și ei la alcătuirea unui astfel de program.

Vestea activității acestor tineri, s'a răspândit în tot județul și primim fără încetare alte chemări.

Care va fi răsplata scumpi mei tineri și tinere? Mat. 25, 21.

Al. Mustafa

Concursul Straja Dimineții

(Luna Martie)

CONFERINȚA DUNAREA:

Barza: Chiru Elena (24); Cosaraba Maria (12); Constantin Ioan (21); Dumitru Elena (7); Grecu Gheana (24); Garapidis Sofia (7); Garapidis Constantin (25); Popescu Elena (20); Petcu C. Dumitru (20); Pană Petre (8); Sergentu Elena (28); Sergentu Dica (21); Stamate Elena (20); Zaharia Gheorghe (7).

Chirnoieni (Constanța): Cârliș Nicolina (7); Iordache Florea (15); Iordache Ștefana (40); Jianu Virginia (13); Marcu Sorina (59); Marcu Maria (6); Pârlițeanu Elena (25); Pârlițeanu Tudor (15); Slăvescu Stana (31); Iordache Nicolina (11); Tudose Tudora (11).

Dragalina (Ialomița): Costea Ioana (14); Costea T. Maria (14); Nedelcu Florica (30); Nedelcu Ilie (30); Răceală Aurelia (14); Răceală Pavel (30).

Focșani: Anghel Vasile (14).

Policiori (Buzău): Dumitrescu Lucia (31); Fetecău Cornel (20); Fetecău Titu (19); Ichim Bica (31); Olteanu Olimpia (31); Tinca Iosif (31); Ungureanu Nicoleta (20).

V. Brătianu (Tulcea): Pârlea Florea (20); Pârlea Gina (4); Pârlea Maria (10); Voinea Petre (10).

I. Dănilă

CONFERINȚA MOLDOVA:

Bacău: Bogdănescu Chiva (7); Cihodaru C. Const. (8); Iagla Iosif (15); Nadler Leon (31); Năforniță Lily (15).

Dorobanți: Cotruș Saveta (30); Mașcu Aglaia (59); Mașcu Mihai (59); Mașcu Saveta (59).

Poieni-Solca: Buburuzanu Aurora (34); Buburuzanu Flicea (82); Buburuzanu Vasile (86); Flutur Ana (82); Flutur Dina (113); Flutur Garofa (113); Flutur Rem (115); Seșan Ana (6); Tilihoi Maria (113); Toderăș Casandra (40); Vasilean Zanova (34).

Gh. Gherase

CONFERINȚA MUNTENIA

Albești (Teleorman): Briceag Fl. Ioana (22); Stancu Sila Marin (24); Stănculețu M. Ileana (16).

Alexandria: Constantinescu Margareta (7); Drăgușin Cornelia (121); Pascu Marioara (14); Iorga Emil (59); Serdaru Maria (14).

Antonești (Teleorman): Bălașa M. C-tin (31); Bălașa M. Ion (10); Ciobanu M. Vetuța (10); Iordan I. Tudora (15); Nedelea D. Ion (7).

Băneasa (Teleorman): Guinea A. Ionel (7); Guinea A. Lina (8); Lungu I. Tudora (7); Sima F. Florea (14); Roșioară D. Aurel (14).

București-Grant: Matei Lenuța (31); Turturică Ana (21).

București-Labirint: Căluș Zefania (21); Turlea Adrian (7); Turlea Lucian (7); Vasilescu Daniel (7); Vasilescu Gabriel (30).

București-V. Lascăr: Ionica Benei (151).

Cervenii (Teleorman): Dinu Gh. Valeria (121); Dinu Gh. Floarea (30); Dumitru Aurica (121); Dragomir C. Aurel (30); Costea Șt. Rozina (30); Găină

I. Frusina (121); Nicolae V. Marioara (121); Tănase C. Ion (14); Vațe R. Aurel (21).

Cerașu (Prahova): Ceapă I. Elisabeta (7); Domnica N. Elena (3); Domnica N. Eugenia (30); Drăgan N. Olimpia (21); Ionescu N. Filofteia (60); Ionescu N. Traian (121); Săcuiu B. C-tin (7); Loloiu G. Eugenia (7); Săcuiu B. Stelian (14).

Dulceanca (Teleorman): Bălașa Daniel (7); Bălașa Teofila (7); Bălașa Safta (14); Armeanu Florea (7); Armeanu Fane (30); Deneu D-tru (14); Păuna Gheorghita (30).

Dragodana (D-ța): Alexe D-tru (7); Badea N. Maria (31); Badea N. Petre (7); Badea N. Tabita (21); Movileanu Elena (31).

Goruna (Prahova): Georgescu Stelica (21); Pârveu I. Anica (14); Pârveu I. Tabita (14); Puiu Gh. Maria (14); Răuță V. Elena (7); Voicu Elena (21).

Isovoarele (Prahova): Bratu Emilia (31); Gășman Petre (114); Lupu Elena (30); Ghegoiu Elisabeta (8); Niță C. Florica (121); Popa I. Alex. (16); Popa I. Elena (30).

Moșteni (Teleorman): Boboc I. Elena (30); Dăchin P. Florea (7); Enache Ionel (21); Lepădatu T. Titica (14); Roșu Marioara (14).

Măgurele (Teleorman): Drăguloiu Șt. Estera (14); Roman A. Pavel (59); Stoica I. Maria (21); Stoica I. Haralambe (59); Voicu D. Cornel (59).

Negoiești (Prahova): Guțu N. Ana (90); Guțu N. Gheorghe (121); Guțu N. Stela (60); Ionescu Gh. Estera (121); Pană Șt. Paraschiva (14).

Opăriți (Prahova): Alexandru Aurica (62); Alexandru Petre (31); Tomescu Cornel (31); Tomescu Florica (62).

Oinac (Vlașca): Drăgnuță Aurica (7); Ghencea Marin (7); Giuguca Leana (7); Gurzu Adela (7); Jurubiță Emilia (7); Jurubiță Stan (7); Ieremia Florica (7); Ieremia Aglaia (7); Mocanu Mița (7); Moldovan Domnica (7); Manda Tanța (7); Manda Oița (7); Neaga Leana (7); Năniea Daniel (7); Neacșu P. D-tru (7); Neaga I. Petre (7); Neaga Ilie (7); Roșca I. Petre (7).

Pârlita (Teleorman): Dinu I. Dalia (30); Geană T. Rachela (14); Ileana A. Petre (30); Nicolae F. Lucica (14); Pană Șt. Drina (14); Stănculescu Șt. Elisabeta (14); Titina A. Petre (30).

Plosca I. (Teleorman): Curcan Nicolina (121); Dobrică Paul (61); Dobrică Marioara (121); Petreacă N. Maria (121).

Plosca II. (Teleorman): Brezae Florea (42); Bădică Fl. (14); Calotă Fl. (35); Florică Gh. (98); Mocanu Lenuța (21); Sănduciu Nic. (7); Trișcă Tita (14); Voicu Fl. (28); Zăvoianu Lenuța (28).

Poiana Tapului (Prahova): Dumitreascu Marioara (121); Dumitrescu Lidia (121); Dumitrescu Titu (90).

Putineiu (Teleorman): Duncă R. Ioana (12); Florica N. Petre (4); Elena I. C-țeanu (15); Ionescu Vintilă (8); Iorga E. Loida (31); Raicu A. Lidia (31);

Râncezi (Prahova): Bogatu I. Eugenia (31); Dumitrescu D. Traian (7); Dumitrescu D. Elena (14); Dragomir D. Vica (14); Mei-Roșu I. Emil (7); Mei-Roșu I. Lidia (7); Popa C. Virgil (31); Stanciu Gh.

Vica (14); Rădoiș C. Nelu (7); Toader D. Sevasta (31); Manea Ioana (31); Manea Nuța (331); Stoian Petre (14).

Slănic (Prahova): Bocăneanu Elena (121); Bratu Ecaterina (31); Irimia Artur (121); Ivănescu Tomița (121); Peneș Petrică (121); Stuparu Anișoara (121); Stuparu Felicia (121); Stuparu Daniel (30); Stuparu Petrică (21); Isar Geană (121).

Sperieșeni (Dâmbovița): Anton I. Gheorghe (7); Constantinescu Victoria (7); Soare Stelica (7); Stănescu Ioan (14); Stănescu Elisabeta (14).

Țigănești (Teleorman): Brânceanu P. Ion (7); Barbu Mihai (7); Cercel Nicolae (7); Ciupercă Vasile (7); Ciupercă M. Petre (7); Ciupercă M. Maria (7); Ciupercă Andreica (7); Ciupercă M. Ioana (31); Găină Timotei (7); Gruia Petre (7); Gruia Laria (121); Gorun Maria (7); Pasca D. Ion (7); Pasca Elena (7); Pasca Maria (121); Stuparu I. Daniel (121).

Târgoviște: Florica Pătru (59); Florescu Gabriela (25); Ianculescu Cornelia (11); Ianculescu Petrică (11); Secăreanu Spiridon (49).

Tătărei (D-ța): Ilie D. Gheorghe (12); Mici N. Gheorghe (10); Micu N. Nuța (10); Stancu Gh. Ion (31).

Traian (Teleorman): Celeapcă Mitra (30); Celeapcă Florea (30); Dena Gh. Cornel (15); Gâdea Gh. Aurica (15); Sărău S. Zaharia (15).

Urleta (Prahova): Bugoiu Dumitru (31); Marin Vasilica (14); Mocanu Anicuța (31); Stroie Florica (14); Toma Ticuța (14).

Ullmeni (Teleorman): Copăceanu Daniel (7); Schiopu Costică (121).

Vitănești (Teleorman): Apostol Gheorghe (36); Teleagă Floarea (19); Teleagă A. Victoria (28); Vintilă D. Gheorghina (14); Vintilă D. Vasile (4).

Vârtoapele de Sus (Teleorman): Albu Nuța (12); Chelaru Florica (10); Chelaru Maria (9); Ianete Vanghela (10); Nedelea Maria (26); Nedelea Rida (12); Paraschiv Ioana (7); Paraschiv Marin (121).

Văcărești (Dâmbovița): Mocanu Costică (14); Mocanu Lica (7); Nastasia D. Petre (7); Radu D. Petre (31); Stan D. Costică (7); Vasile R. Ioana (31); Voicu Ioana (7).

Gheorghe Indricău

CONFERINȚA OLTENIA-BANAT:

Bărăști: Ardeleanu Florica (43); Belea Petru (42); Belea C. Pătruța (28); Belea Cornel (7); Bocan P. Maria (28); Dragaș I. Ioan (49); Dragaș V. Vasile (50); Dragaș I. Maria (59); Dragaș V. Maria (52); Dragaș A. Lenuta (44); Dragaș I. Victor (7); Marinescu Florica (35); Petrescu Vasile (50); Petrescu Ioan (28); Petrescu Petre (42); Petrescu Opreța (55); Simcă T. Maria (7).

Ciupercenii Noui (Dolj): Cocora Ioan (8); Manea N. Constanța (31); Manea N. Elena (331); Manea N. Eufrosina (31); Vâlcu Dumitru (8).

Ciupercenii Vechi: Bistriceanu I. Jan (7); Bistriceanu I. Tabita (9); Fudulu Lucia (31); Fudulu I. Ioan (8); Grasu Constantin (8); Leoveanu Gheorghe (14); Manea O. Ana (31); Manea O. Ioana (31); Stoian Petre (7).

Ciupercenii Vechi (Dolj): Bistriceanu Liza (7); Bistriceanu Ioan (7); Craioveanu Daniel (31); Craioveanu Petre (21); Fudulu Lucia (31); Manea Frăsin

Coșofeni (Dolj): Bobocea Titu (7); Bobocea Victor (14); Ciovică Daniel (7); Ciucă Daniel (7); Ciucă Tabita (11); Nica Ioana (10); Nica Mărioara (12); Mihăiescu Aurica (12); Radu Ion (7); Radu Georgeta (7).

Craiova: Brândușe Marieta (7); Brândușe Ștefan (7); Florescu Gabriela (14); Lehaci Eugenia (7); Merișanu Ana (7); Larinescu Mihai (14); Rădoi Ioan (14); Tunaru Mihai (7).

Craiova: Iosif Elisabeta (7); Lehaci Eugenia (12); Merișanu Ana (7); Pânzaru Maria (49); Stoian Ionică (35); Toroboacă Costel (14).

Curtici: Danțos Ilie (31).

Murgăși (Dolj): Avrănescu Liza (16); Bădică Ilie (46); Barbu Sofia (59); Chirea Ștefan (15); Ilinoiu Aurelia (45); Ilinoiu Cornelia (59); Ilinoiu Elena (54); Ilinoiu Ștefan (5); Opreța Magdalena (17); Untea Estera (30); Untea Vasilică (10).

Ponor: Cișmașiu I. Tabita (59).

Simeria Veche: Gligorescu Nicolae (28).

Săfronea (Arad): Căpraru Tinca (7); Cazan Anița (14); Cazan Ion (15); Cazan Pavel (14); Cosman Solimia (7); Cosman Stelian (31); Nicolae Iulian (7); Tânjală Victoria (7).

Gh. Cazan

CONFERINȚA TRANSILVANIA SUD

Apold (Târnava Mare): Călin Lidia (14); Ștefanuț (39); Ticușan Florin (78); Ticușan Mircea (90).

Bunești (Târnava Mare): Theil Ecaterina (10); Theil Reghina (8); Theil Reghina Maria (7).

Sighișoara: Pițurlea Alexandru (30).

I. Prevlitz

(Urmare dela pag. 10)

m'am botezat să rămână în apă"; căci, zicea el: „Domnul Isus, când S'a ridicat din mormânt, a lăsat acolo fășiile de pânză și ștergarul”!

Ioniță Aramă din Pitulăți, R. Sărat, este acum fratele nostru. A răsărit încă o lumină la distanță de zeci de km., depărtare de cea mai apropiată grupă. Încă într'un sat s'a aprins lumina Evangheliei, datorită lucrării Duhului Sfânt, Care a mânat la lucru pe neobosiții evangheliștii laici I. R. Rizea și Marin Baltă, cari se avântă cu zel în căutarea celor ce doresc mântuirea. Un nou câmp de lucru, o nouă posibilitate pentru a întinde frânghiile și a întări țăruii. Bunăvoința cu care se deschid uși noi pretutindeni, este pentru noi dovada că trebuie să grăbim a duce vestea cea bună în toate satele din jurul nostru. Providența deschide uși, iar noi trebuie să intrăm neîntârziat prin ele.

I. Dănilă

„Fiecare clipă a vieții e un pas către moarte”.

Corneille

„Oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?”

Isus Hristos

În ziua de 24 Martie 1947, a încetat din viață fr. Nicolae Jelescu! Vestea aceasta nea mișcat profund! Despărțirea aceasta bruscă a lovit cu

doliu profund scumpa sa familie și pe noi toți.

Fratele Jelescu face parte din grupa primilor membri ai Comunității creștinilor A. Z. Ș. din București. Încă din anul 1909 fratele său Emil împreună cu mama sa, au auzit și primit solia mântuirii cu râvnă și bucurie. Apoi, după 1910 s'a alăturat grupei creștinilor A. Z. Ș. și Nicolae, împreună cu soția sa, rămânând statornic în credință și neclintit în speranța Evangheliei, până la chemarea sa la odihnă.

Fratele Nicolae Jelescu, împreună cu un alt veteran al credinței, Daniel Simionescu, au fost primii noștri conlucrători la organizarea primului cor al primei noastre Comunități din România. Daniel Simionescu,

care în anii din urmă revenise la picioarele Domnului și aștepta fericitul moment al reprimirii în sânul Bisericii, a fost răpus însă pe neașteptate. La o săptămână numai, i-a urmat și fratele nostru Jelescu. Mulți ani dearândul fratele Jelescu a instruit și condus corurile Comunităților noastre din București și în timpul din urmă fusese invitat să facă această nobilă lucrare și în diferite Comunități din provincie. În felul acesta a înțeles să servească și să laude în cântări pe Domnul în tot timpul vieții sale de creștin credincios.

Acela care împărtășea voios grijile, bucuriile și suferințele cu familia sa iubită, soțul, tatăl și fratele în Hristos, care a fost Nicolae Jelescu ne-a fost smuls din mijlocul nostru într'un timp când familia sa și noi aveam mai multă nevoie de colaborarea sa. Dar oricât de amară ar fi durerea noastră, nu vrem să murmurăm, ci cu atât mai mult să ne închinăm în fața voinței și poruncii Providenței.

Fratele Ștefan Demetrescu și subsemnatul, am avut privilegiul să adresăm familiei întristate și celor cari l-au iubit, cuvinte de îmbărbătare și mângâiere, pe temeiul făgăduințelor din Sfânta Scriptură. Acum suntem plini de întristare, dar Domnul ne-a promis că ne va vedea iarăși și atunci inima se va bucura și nimeni nu va răpi bucuria noastră. Ioan 16, 22.

Fratele Jelescu a adormit în deplină pace, cu Dumnezeu și cu semenii săi. El a adormit conștient că și-a făcut datoria față de familia sa și față de aproapele său. N'a fost de prisos în lume, ci a trăit sămănând Cuvântul și așteptând revenirea Mântuitorului nostru iubit.

Domnul să ne ajute a-l revedea la întâia înviere, spre a ne bucura apoi cu toții, o veșnicie, în Împărăția lui Dumnezeu.

Petre P. Paulini

EDITURA „GRAIUL LITERAR” caută urgent spre cumpărare pentru personalul ei următoarele:

Linte, fasole, ulei, brânză, orez, și orice fel de alimente, aduse în București; precum și săpun de rufe.

Cei ce pot procura asemenea alimente se vor adresa Soc. „Graiul Literar” București Str. Mitropolitul Ghenadie Petrescu No. 116, arătând cantitățile ce posedă și prețul cu care doresc a le vinde aduse în București.

ANUNȚ

Tânăr, prieten de adevăr, practicant fierărie, caută meșter fierar A. Z. Ș.

A i se comunica la adresa: Stan Neagu, Com. Dor Mărunt, Jud. Ialomița.